

SCHOORLSE BERICHTEN

winter 2018

INHOUD

Bezinnen

Bespiegelen & verdiepen.

- 5. Ochtendgebed
- 12. Handelingen 17
- 23. Avondgebed
- 38. Nr. 3 uit de Ionabundel
- 50. Ochtendgebed
- 56. Avondgebed

Dienen

Geen woorden, maar daden

- 3. Dichterbij
- 11. Douchen met de deur dicht
- 31. Favoriet
- 36. Geen spelt tussen te krijgen
- 58. Favoriet
- 59. SSVS, praktische info

Vermaken

Voor iedereen jong van geest.

- 9. Kleurplaat
- 17. Door het oog van de naald
- 28. Verhaal
- 46. Kerstengel
- 52. Fotospeurtocht

Bewegen

Neem de tijd, de ruimte en de plaats.

- 8. Hardlooprouten Schoorl
- 19. Strandwandeling
- 33. Yoga
- 42. Nieuwjaarsduikinstructie

Ontmoeten

Treffen, leren, kennen.

- 6. In de tijd van Antoinette Hazevoet
- 20. Overwinteren op Dopersduin 1/3
- 24. Dock 20
- 40. Overwinteren op Dopersduin 2/3
- 48. Een buitenschoolse vrijwilliger
- 54. Overwinteren op Dopersduin 3/3

MAG IK DICHTERBIJ

De 'Schoorlse Berichten' is een begrip voor gasten, vrijwilligers en Vrienden van Dopersduin. Ooit was het een mededelingenblad dat betrokkenen nauwgezet op de hoogte hield van alles wat er met 'hun' huis gebeurde, juist in de tijd na de doorstart in 1995/96... toen alles nog spannend en onzeker was.

In 2013, toen het opnieuw spannend en onzeker was, kregen de Schoorlse Berichten een nieuw uiterlijk, een meer thematische inhoud. Als een cadeautje van het huis en haar Vrienden aan de gemeenschap in en rond dat huis ... verbindend, informerend, bedoeld om de sfeer van het huis te spiegelen.

Nu zetten de Schoorlse Berichten een stap verder... een vakantie week in de vorm

van een magazine. Knutsels, verdichtels, sprookjes, vieringen, recepten, wandelingen... Heimwee op papier. De Schoorlse Berichten zijn bedoeld om met je mee te gaan, door de week heen, door je verblijf heen, desnoods in je koffer mee naar huis. Of je wordt Vriend van Dopersduin en dan komen de Schoorlse Berichten gewoon bij je thuis, lonkend, roepend, spiegelen: er is een plek waar je thuis bent, ver van huis.

Het is alsof het huis zelf, en de Geest die hier waait, en alle mensen die er ooit verbleven en verblijven zachtjes de woorden van de zanger Jeroen Zijlstra* in je oor fluisteren:

Mag ik dichterbij
Mag ik dichterbij
Toe laat me dichterbij
Mag ik dichterbij

Zoeken zul je, vinden zelden,
wie kan ik verstaan
Nooit ben ik zo feilloos aangesproken
Een vogel met een gouden keel
prijst de zomer aan
Zingend is het ijs voorgoed gebroken

Zing mij, zeg mij, ga mij voor
Ik sla jou van een afstand gade
Zing mij, zeg mij,
speel mij jouw geheimen door
Toe, bevestig wat mijn hart al raadde

Mag ik dichterbij

Dichterbij, tot het onder je huid kruipt en je nooit meer weg wilt. Of dichterbij, om daarna weer los te laten en een ervaring rijker een ander pad te kiezen. En wie weet draag je met deze Schoorlse Berichten een klein stukje van het huis met je mee, hart, ziel en handen. Voor wie dichterbij wil komen:

Wees welkom!

GEEN ZIN IN HET OCHTENDGEBED

De geur van nachtrijp.
van koude dauw.
van wakker worden

In de winter.

Hoe mijn huid reageert
op de kille buitenlucht.
Hoe mijn hele lijf nog rilt
mijn ogen nog knijpen
tegen licht en open zijn.

Mijn handen diep in mijn zakken,
Mijn passen lang en sterk en
net iets te fel
tegen de kou. Tegen het donker.
Tegen de nacht.

Hoe de schemer met mij opklimt
De duinen op.

Iedere stap
lichter, grijzer, lichter, hoger.

En als ik boven ben
het eerste kieren van de dag.
Goud. Roze. Bleek.
En de lucht zo ijl, zo stil.
Zo aarzelend.

Met iedere stap mijn schaduw korter,
de kleuren van deze dag levender.
De dag verdiept zich.

Hoe mijn adem zich verdiept.
Hoe mijn lijf langer wordt, opgericht
Mijn ziel nog ijl, nog stil.
Nog aarzelend.

In de verte klept de kerkklok
het huis wakker.

En elke ademteug een gebed.
elke pas een nieuwe zin.
de dag aan mijn voeten
de wereld in.

In De Tijd Van Antoinette Hazevoet

RUIMTE SCHEPPEN

Van 1997 tot de zomer van 2010 was Antoinette beheerder, eerst met Anne de Jong en later met Hans Jolink. In dit verhaal haar herinneringen van de eerste jaren.

Eind 1994 stond het huis aan de rand van een faillissement en werd gesloten. Een aantal mensen uit de Broederschap besloot het toch open te houden met behulp van vrijwilligers. Zelf ben ik in 1996 vrijwilliger geworden. Via een advertentie in het

ADW kwam ik naar de kluszenzaterdag. Ik wist dat Anne, die ik al een paar jaar kende en die anti-kraak bij het Broederschapshuis woonde, dit regelde. Het was meteen duidelijk dat de klik die wij hadden ook gold voor het werken met vrijwilligers.

In die periode was het interim-bestuur opzoek naar een echtpaar dat het beheer kon doen. Anne en ik hebben ons aangemeld als 'paar' om die klus op ons te nemen. De opdracht was om te kijken of

het huis in de huidige staat voldoende omzet kon maken om vandaaruit weer iets op te bouwen. Anne en ik hebben toen tegen elkaar gezegd; 'dit gaan we twee jaar doen voor de volle 200%'. Ik heb nog een jaar lang mijn rentmeesters kantoor in Friesland aangehouden maar was blij om weer iets te doen wat echt bij mij paste; gewoon praktisch werk en direct met mensen aan de slag. Het was een voorrecht en een uitdaging om mijn 'Doopsgezind-zijn' handen en voeten te geven en te werken vanuit mijn geloof. Daar bedoel ik mee dat niet de waan van de dag leidend was. Natuurlijk moesten we omzet maken maar het ging vooral over mensen. Hoe ga

je met elkaar om? Hoe schep je ruimte voor elkaar? Hoe kan iedereen meedoen? Anne en ik kwamen terecht in een huis dat toe was aan een grote schoonmaak met heel veel klein onderhoud; lekkende kranen, kapotte lampen, ga zo maar door. Het was een uitdaging om daar toch wat van te maken. Om met beperkte middelen de boel draaiende te houden. In korte tijd, met hulp van vrijwilligers, werd de hele administratie gedigitaliseerd. Te midden van al die stinkende putjes waren we daarmee, zeker voor die tijd, heel up-to date. Iets wat niet zo snel ging maar wat ik uiteindelijk voor elkaar kreeg: de toenmalige kok ging verse rauwkost serveren, in plaats van wortelsliertjes op zuur uit een pot.

In die eerste jaren zat alles mee. Bovendien voelden Anne en ik ons nooit alleen, we werden volledig gesteund door bestuur

en vrijwilligers. In die twee jaar heb ik nooit gedacht dit gaan we niet redden. Ons vrijwilligersbestand groeide in 2 jaar naar 100 vrijwilligers en we trokken groepen aan. We bouwden een kleine financiële reserve op waardoor we naast klein onderhoud ook konden beginnen met grotere onderhoudsklussen. Ik kan me niet anders herinneren dan dat we aan het bouwen of verbouwen waren. Ik ben er ook heel trots op dat we de eetzaal geschilderd hebben. Dat het me gelukt is die lelijke hout-kleurige schrootjes weg te werken. Maar uiteindelijk ben ik er het meest trots op dat we met elkaar: bestuur, vrijwilligers, personeel en beheer een organisatie hebben gerealiseerd die zichzelf draaiende houdt.

Ik heb altijd ruimte willen scheppen voor mensen om zich te ontwikkelen, misschien juist degenen die in de maatschappij als 'zwak' te boek staan. Aan de andere

kant moet de ruimte voor de één nooit ten koste gaan van de persoon zelf of ruimte voor een ander. Dat betekent dat ik ook soms lastige gesprekken moest voeren met mensen. In die gesprekken probeerde ik vanuit mijn gevoel te laveren tussen een vervelend bericht en tegelijk een positieve boodschap. Ik wil mensen wel recht doen. Ik heb dat vast ook wel eens verkeerd gedaan. Maar soms weet je ook niet wat een gesprek met iemand doet. Een keer zei ik aan het eind van een heftig gesprek met een ontevreden, veeleisende gast; 'als ik je moeder was zou ik je nu een uur op de trap zetten'. De volgende dag kwam deze gast bij me en bedankte me voor het goede gesprek.

Hoe ga je met elkaar om? Hoe kan iedereen meedoen?

HARDLOOPPRONDJE SCHOORL

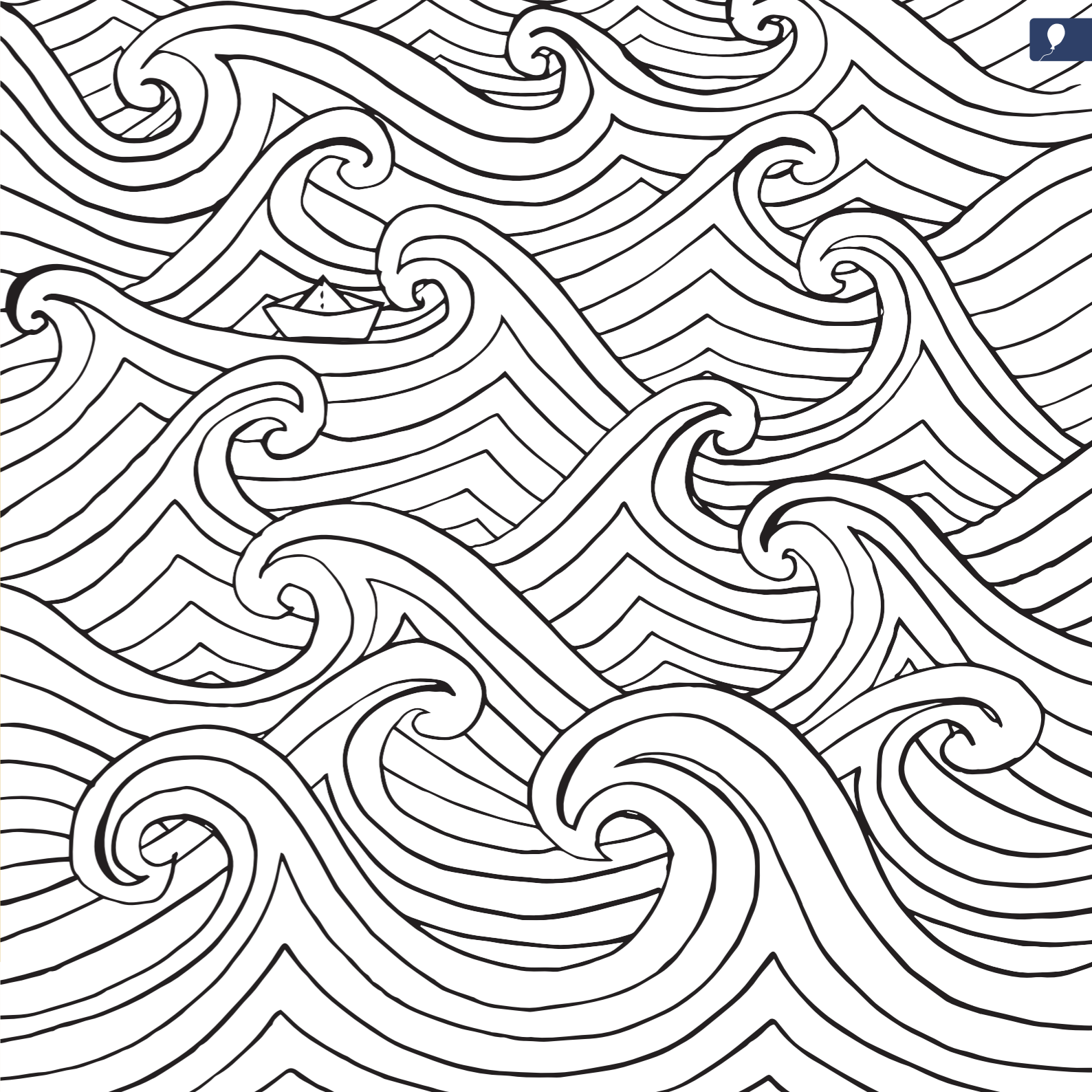
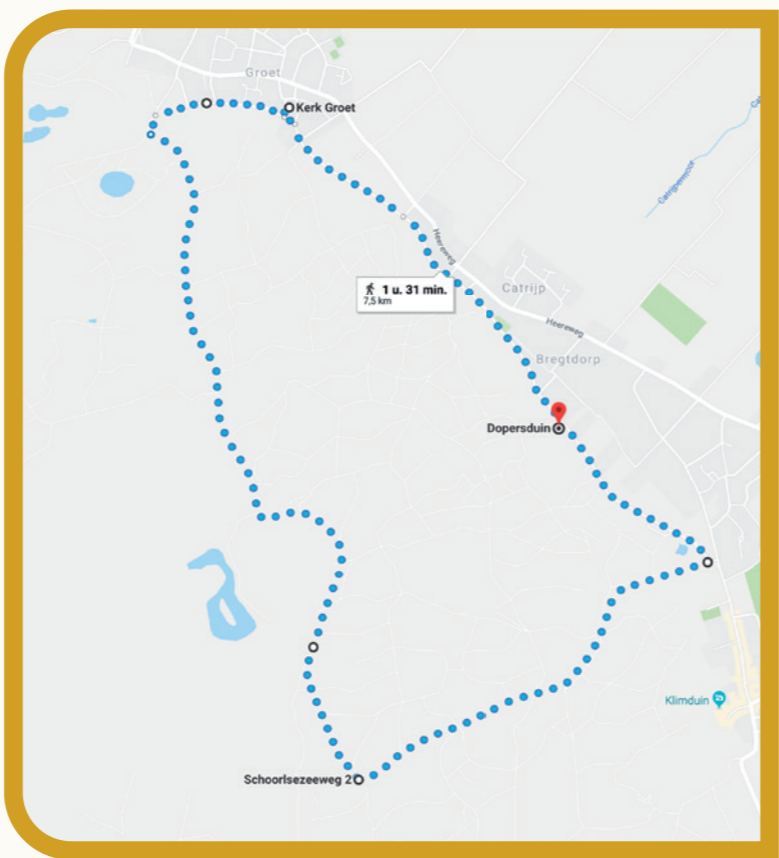
AFSTAND 7,5km

TERREIN asfaltweg, fietspad.

Paden zijn overal goed begaanbaar en relatief rustig.

ROUTEBESCHRIJVING

- Start: Dopersduin, hoofdingang
- Ga linksaf de Oorsprongweg op, volg de weg enkele kilometers, de naam verandert in Achterweg en daarna in Hogenolweg.
- In Groet links langs de kerk lopen. Hogenolweg gaat over in fietspad, aan het einde van het fietspad linksaf Hargerzeeweg op.
- Na 100m linksaf de Nieuweweg in. Volg slingerend fietspad enkele kilometers.
- Op kruising met Schoorlse Zeeweg linksaf. Volg fietspad ruim één kilometer. Weg daalt tot de kruising, ga hier linksaf de Oorsprongweg op. Na enkele honderden meters is linksaf Dopersduin.

DOUCHEN MET DE DEUR DICHT

Een rubriek waarin eigenaardige wetenswaardigheden en door de tijd gegroeide gebruiken van het huis worden toegelicht. Zo douchen we met de deur dicht omdat anders het brandalarm kan afgaan. Handig om te weten!

DE KUNST VAN HET STAPELEN

Aan het einde van iedere gang, aan het einde van iedere warme maaltijd klinkt het: 'We kunnen stapelen!' Ooit was het een gebruik in alle broederschapshuizen, compleet met een lied, uit volle borst gezongen: 'heb je wel gehoord van het stapelen, het stapelen van de borden?' Dat lied overleeft nog bij de kampen van de Algemene Kampcommissie en soms, heel soms laait het dus nog even op in een vakantieweek. Maar ook zonder gezang vormt het stapelen een belangrijk en kenmerkend onderdeel van de warme maaltijd op Dopersduin. Al sinds mensenheugenis.

Maar wat is het, en hoe doe je dat nu precies, dat stapelen? Het lijkt zo eenvoudig: iedereen geeft het gebruikte vaatwerk en bestek door naar het hoofd

van de tafel om het daar op te stapelen. Zo heeft de afruimploeg minder werk en verloopt het afruimen voor honderd mensen sneller en efficiënter. En daarbij helpt iedereen even een handje mee, wel zo Dopersduin.

Maar voor je het weet stapel je schots en scheef en vallen de stapels als dominostenen om. Scherven brengen weliswaar geluk, maar vooral ook veel troep en werk. Goed stapelen is een kunst, waarin soms zelfs instructie wordt gegeven, als de scheefgroei gevaarlijke vormen aan neemt.

Bij goed stapelen worden borden, glazen, kopjes en kommen van hetzelfde formaat keurig op elkaar gestapeld, met name bij de kopjes en soepkommen is dat nog een hele kunst. Die moeten precies op elkaar staan, anders vallen ze om. Die borden en kopjes enzovoort zijn zo leeg mogelijk.

Borden waar nog veel op ligt komen bovenaan op de stapel, niet tussenin, dat de stampot nog tussen de randen door piept en de borden aan elkaar plakken. Bleeeeeerghhh. U kunt zich voorstellen dat de afwasploeg daar niet gelukkig van wordt. En het is een kleine moeite om zo'n vol bord bovenop te laten, toch? Er zijn mensen die de borden afschrapen in een schaal... maar niet iedereen is zo fanatiek.

Voedsel dat overgebleven is in de schalen wordt zoveel mogelijk bij elkaar gedaan, en de schalen worden zo goed mogelijk in en op elkaar gestapeld.

Bestek, alle bestek, wordt zoveel mogelijk in één schaal verzameld en die schaal wordt vooraan of bovenaan geplaatst, zodat de afwasploeg die er makkelijk tussen uit kan vissen.

Bestek krijgt namelijk een voorkeursbehandeling omdat gasten zelf helpen met afdrogen, en zulke hulpvaardige lieden wil je niet de halve avond laten zitten wachten met hun theedoek. Dan helpen ze nooit meer. Dus dat bestek, dat moet een beetje vlot vlot vlot door de spoelmachine kunnen.

Water dat niet is opgedronken kan terug in de kan, de glazen opgestapeld. Placemats zoveel mogelijk op elkaar stapelen, liefst ongevouwen.

En dan tot slot vriendelijk glimlachen naar die hardwerkende vrijwilligers die al die stapels dan weer op de kar stapelen...

HANDELINGEN

17:26-28

Uit één mens heeft hij de hele mensheid gemaakt, die hij over de hele aarde heeft verspreid; voor elk volk heeft hij een tijdperk vastgesteld en hij heeft de grenzen van hun woongebied bepaald.²⁷Het was Gods bedoeling dat ze hem zouden zoeken en hem al tastend zouden kunnen vinden, aangezien hij van niemand van ons ver weg is. ²⁸Want in hem leven wij, bewegen wij en zijn wij. Of, zoals ook enkele van uw eigen dichters hebben gezegd: “Uit hem komen ook wij voort.”

Aanleiding tot het gesprek op de Areopagus, is de ontdekking van een tempel gewijd aan de ongekende god. Paulus vindt daar zijn aanknopingspunt omdat het verhaal van zijn Joodse volk ook begint als het zich toevertrouwd aan de tot dan toe ongekende God om bevrijd te worden uit het versteende Egyptische tempeldom.

Het fascinerende idee dat elke culturele grootheid, de contouren van je lijfelijke bestaan, levenslengte, de ruimte van je zintuiglijkheid een plek is om God te vinden, omdat God plaats vindt op de plek van jouw leven. En als slotakkoord dat hij, Paulus, dat niet eens zelf bedacht heeft, maar dat hij hiermee enige dichters citeert uit de Helleense tradities, Aratus, en Cleanthes.

Geen tijdgenoten maar van zo'n vierhonderd jaar voor hem. Paulus is daarbij in gesprek met filosofen, Epicureeërs en Stoïcijnen. Geen vlijtige tempelbouwers, of leerstellig over godheden. Integendeel. Ze blijken nieuwgierig naar nieuwe dingen en naar Paulus' introductie van Jezus en de opstanding.

Net als zijn filosofische omstanders erger ik me dan aan de stellingname van Paulus, als hij in dit persoonlijke heiligdom van je redelijke autonome levenskeuze de onrust zaait van Jezus: gemarteld gestorven en weer opgestaan. Hoezo is dit een vertrekpunt waarin God je opzoekt zodat je hem kunt vinden? Of zoals de terrorismeprofessor Beatrice de Graaf, die als geen ander

weet van de verschrikking op de ons toegemeten plek. Zij verkondigde het frank en vrij in de media als haar persoonlijke overtuiging naast haar geleerde en objectief meetbare betoog: God heeft definitief afgerekend met het kwaad in de wereld, het komt goed. Sprakeloos kijk ik naar de tv. Ik begrijp het niet, maar een diepe ontroering maakt zich van mij meester. Daar zit een vrouw die in zichzelf de dialectiek opnieuw laat

plaatsvinden. Ze herneemt de dialoog Paulus met dichters en filosofen. Twee dingen ineen: ze gelooft én ze weet wel beter. Ze lost niets op, ze laat de spanning staan.

Een nieuw licht schijnt zo over mijn favoriete bijbeltekst: Je toegemeten plek is de plek waar je God tegenkomt in de gekruisigde en opgestane Christus. In de spanning tussen de doodoeners

als 'het is zoals het is', 'ik zit nu eenmaal zo in elkaar geschroefd', 'de wereld is altijd een ellendige plek geweest', 'de geschiedenis herhaalt zich' en het nieuwe begin dat gestalte krijgt als je mee opstaat. Paulus heeft een missie: de roep van de geest van de ongekende God. Opnieuw kijken naar je gekoesterde plek, de dekens die je over je hoofd getrokken hebt, en de dichtgetrokken gordijnen, de krant die je maar niet

meer leest, en het journaal dat je maar niet meer aanzet. Opnieuw kijken naar je mogelijkheden en daarin christelijk op te staan of joods uit te trekken. Laten gebeuren wat je nog niet kent, de bevrijding zijn werk laten doen. Dopersduin is mogelijk zo'n heiligdom, waar het ongekende geëerd wordt, zich laat vinden, zijn werk doet en je voorgaat in zijn opstand(ing).

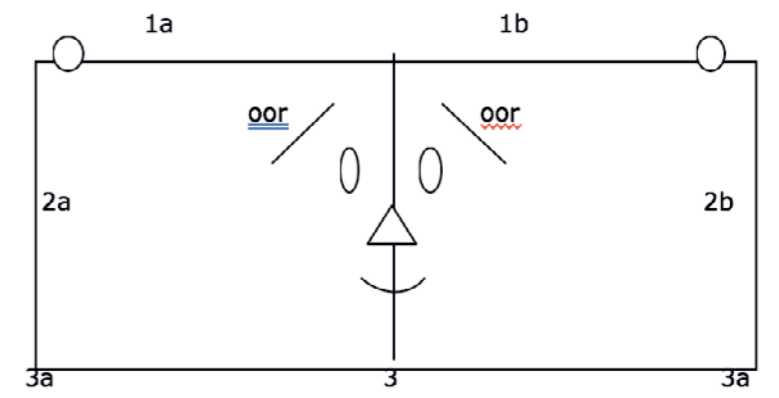
DOOR HET OOG VAN DE NAALED

Maak je eigen
Dopersduinknuffel!

nodig: lapje vilt/fleece van
20x10 cm.
restjes vilt of fleece
naai- en/of borduurgaren
evt. plakoogjes
wat haakgaren
evt. textiellijm
evt. textielstiften

1. knip oren (katten-, konijnen- of andere) uit een restje vilt
 2. naai of lijm op de aangegeven plaats
 3. naai/lijm de neus op de aangegeven plaats
 4. borduur de mond
 5. borduur of plak de ogen op de aangegeven plaats
- nb: stap 2 – 5 kan ook met textielstift getekend worden.

Naai kant 1a en 1b aan elkaar. Naai de staart op de aangegeven plaats.
Konijnenstaart kan een bolletje van wol zijn. Kattenstaart haken.
Kant 2a en 2b aan elkaar naaien.
Opvullen met fiberfill.
Leg daarna punt 3a op punt 3 en naai de naad.

STRANDWANDELING

De wind striemt je huid.
De kou bijt je wangen rood.
Je knijpt je ogen dicht tegen de jagende
zandstorm.

Wolken razen.
Golven woeden.

Grauw. Dreigend. Eindeloos. Ongrijpbaar.
Leeg. Winters. Koud. Verschrikkelijk.
Verbijsterend. Teisterend.
Prachtig.
En helemaal van jou alleen.

Van jou en van een enkele meeuw.
Krijsend.

Schuim vlokt.
Zee kolkt.
Land krimpt.

En boven je hoofd de storm.
Rukkend aan je kleren.
Duwend, trekkend aan lijf en leden.
Uitdagend. Dwingend. Krabbend. Bijtend.
In het diepst van je ziel de storm.

Stap
voor wankele stap
iedere bevochten ademteug
het alles overrompelende gevoel

De storm en jij
de zee en jij
het lege strand en jij

Dat je leeft.

Dat je leeft.

DRIELUIK OVERWINTEREN OP DOPERSDUIN

DEEL 1 Ruud en Geeske Wijnschenk

Al zo'n 10 jaar komen Ruud en Geeske Wijnschenk bijna ieder jaar met kerst naar Dopersduin. "Alleen toen Bram vijf jaar geleden net geboren was en Sophie een jaar geleden, hebben we een jaartje overgeslagen" vertelt Ruud. "We voelden ons en beetje verloren met z'n tweetjes, dus dachten we: we gaan met kerst naar Schoorl", zo is die traditie 10 jaar geleden ontstaan. "Niet dat gedoe met kerstspullen die van zolder gehaald moeten worden en dennennaalden in je huiskamer. Kerst in Schoorl geeft veel rust", vult Geeske aan. "Je hoeft niks, je schuift aan en doet gezellig mee met wat er gaat gebeuren."

APENPAK

Eerst kwamen ze samen als vrijwilliger, nu is Ruud vrijwilliger en Geeske zorgt voor de kinderen. "Ik heb ook wel gekookt met kerst" vertelt Ruud, "maar dat werd me te zwaar". "Ik verzorg nu meestal het ontbijt en nog een paar kleine klussen, dat is voor mijn gezondheid beter." Het vrijwilligerswerk geeft voldoening en het voelt heel ontspannen, "je klaart die klus echt samen met de andere vrijwilligers" zegt Ruud. Geeske vertelt dat Ruud altijd zijn 'apenpakje' al van te voren klaar legt. "Dat is voor het serveren met de kerstdagen, dan trekt hij z'n jacquet aan." Geeske vindt het mooi dat daar ruimte voor is, "lekker een beetje gek doen en jezelf kunnen zijn."

'MIJN' SERRE

"Voor Bram is Dopersduin echt een tweede thuis", vertelt Ruud. "Als we

binnenkomen zijn we hem meteen 'kwijt'. Hij gaat naar het speelgoed in de serre en zegt onderweg 'dag' tegen de mensen die hij herkent." Toen Sinterklaas in Dopersduin logeerde zijn ze er ook geweest, "Bram vond het maar niks dat de Sint 'zijn' speelgoedserre in beslag had genomen!"

Lekker
een beetje
gek doen
en jezelf
kunnen
zijn

NAAR BUITEN

In de kerstweek gaat het gezin Wijnschenk veel naar buiten, "we gaan elke dag wel even wandelen, ook als het slecht weer is." Ze gaan minstens één keer naar het strand om de zee te zien, "dan drinken we thee bij Struin. We gaan ook altijd naar het kabouterbos met Bram, dat is vaste prik. En een dag naar Alkmaar. Dat hoort er ook bij." Ruud zit 's avonds vaak gezellig te babbelen in de serre, Geeske is meer van de spelletjes.

DERDE KERSTDAG

Ruud vertelt dat 'derde kerstdag' helemaal bol staat van de tradities. "Dan komen we samen met een vast groepje vrienden dat we in Schoorl hebben leren kennen." Ook de vrienden die die week niet in Dopersduin zijn komen van heinde en verre om 'derde kerstdag' te vieren. "We verzamelen bij een restaurant in de buurt en als de club compleet is

gaan we lunchen." Verder staan een strandwandeling, chocolademelk drinken bij de Berenkuil en taart eten bij de Viersprong traditioneel op het programma. "Een drukke dag", lacht Ruud.

GEEN GEROMMEL EN GEDOE

"Kerst vieren scheelt echt een boel gerommel en gedoe thuis" aldus Ruud. "In Dopersduin kunnen we in alle rust en gezelligheid met ons gezin en de andere gasten kerst vieren. We vinden de sfeer in Schoorl geweldig,

jong en oud, een grote of een kleine groep, het voelt altijd intiem en prettig. Je hoeft de sfeer niet zelf te maken, zoals thuis, de kerstsfeer maak je hier met elkaar. Soms kom je dezelfde mensen tegen, vaak ontmoet je ook weer nieuwe mensen. Je ziet kinderen hier opgroeien en zelfs vreemden voelen hier als familie." Op de vraag of ze ook naar de kerstvieringen gaan in het kerkje antwoordt Ruud: "Dat proberen we wel, maar met de kinderen is dat soms niet zo handig. We proberen er altijd wel eentje mee te pikken."

DOE MIJ MAAR EEN AVONDGEBED

Goede God,

De zon is onder, buiten is het donker. Binnen is het licht ontstoken, voor zicht en warmte. Aan het einde van de dag zoeken we ook úw licht voor zicht en warmte.

Wij weten dat u ons oproept tot onze bestemming te komen; dat we vanuit liefde ons leven leven. Ook vandaag weer hebben we ons kunnen laven aan de liefde van de mensen om ons heen. Zelf verlangden we deze dag vanuit liefde te leven. Dit verlangen is soms in vervulling gegaan, soms niet.

Wij danken u, bron van liefde.

We lazen en hoorden het nieuws. We voelen ons machteloos en klein vanwege de vele berichten over onrechtvaardigheid en liefdeloosheid.

We weten dat u ons oproept om recht te doen en daarin trouw te zijn. Dat is niet eenvoudig, er is zoveel onrecht en zelf dragen we ook niet altijd bij aan recht.

Erbarm u God, over hoe wij menszijn met elkaar.

Het winterlandschap hierbuiten, waarin de schoonheid in de kaalheid en de naaktheid schuilt. De natuur lijkt zich ten ruste te leggen, zich te herstellen van de herfst en zich klaar te maken voor de lente. Wij ervaren deze tijd als een tussentijd. Een tijd waarin we ons inkeren, stil worden en we beseffen dat liefde en trouw ons niet verlaten. We binden ze om onze halzen en schrijven ze op de tafel van ons hart.

Verlaat ons niet, sta ons bij, vervul ons met uw Geest.

Goede God, wij brengen deze dag in uw licht, om in het reine te komen met onszelf, met de mensen om ons heen en met het leven. Door ons te warmen aan liefde, warmte, erbarmen en rechtvaardigheid, hoeven we niet moedeloos naar bed te gaan. We mogen erop vertrouwen dat liefde altijd sterker is dan onrecht, ontrouw en de dood. En al is dat vertrouwen vaak nog kleiner dan een mosterdzaadje, we weten van de kiemkracht. Wij hopen morgen met nieuwe moed te ontwaken als mensen die geloven, hopen en liefhebben.

Zegen ons en bescherm ons deze nacht als wij ons ten ruste leggen.

Amen

DOCK 20

“Blijf niet hangen waar je niets te leren of bij te dragen hebt.”

Dock20 is een organisatie die streeft naar een ideale leeromgeving in het hoger onderwijs. Daartoe ontwikkelt zij programma's voor studenten, docenten en onderwijsmanagers. Deze programma's zijn gebaseerd op enerzijds een veranderende wereld, anderzijds de onveranderlijke wil van mensen om te leren. Dock20 werd zo'n tien jaar geleden opgericht door Huub Purmer en Diederik Bosscha. Huub is inmiddels begonnen aan een nieuw avontuur, terwijl Chris Jan Geugies zich bij Diederik voegde.

'We zijn begonnen vanuit de gedachte dat onderwijs anders, mooier, met meer betekenis kan. We begonnen een stichting om te kunnen experimenteren met de ideeën die we daarover hadden. Eerst buiten het onderwijs om: hoe leren jongeren? We werkten met hangjongeren, delinquente jongeren, risicogroepen. Op een gegeven moment kregen we een opdracht van de Haagse Hogeschool, met betrekking op leiderschap en jongeren. Persoonlijk leiderschap, dat idee was nog helemaal nieuw. Het was echt pionieren met die studenten.'

'Die studenten waren zo enthousiast, dat hun docenten zich afvroegen wat wij nu toch anders deden. En dus

trainen we nu ook docenten: 'Your Ideal Classroom', zowel in-company als via open inschrijving.'

Bij onze tweedaagse training 'Your Ideal Classroom' gaan we met onze deelnemers een zoektocht aan aan de hand van de vraag: hoe ziet een ideale omgeving om te leren er voor jou uit? We leren, niet door te vertellen wat wij weten, maar door die ideale leeromgeving samen te creëren, te ervaren. Zo'n training is een soort vrijplaats. Je komt los van je gewone werk, je routines en structuren. Er is ineens tijd en ruimte voor echte gesprekken, voor experimenten. Inspirerend én motiverend. Mensen krijgen er energie van, en tegelijkertijd

Hoe ziet
een ideale
omgeving om
te leren er
voor jou uit?

leren ze hoe je op een zinvolle manier dingen kunnen veranderen’.

‘Docenten die al jaren met elkaar werken en dan na twee dagen training ineens een heel andere kant zien van de collega’s. De training rammelt vaste patronen en dynamiek los. Bij de individu, maar ook binnen een groep collega’s. Er komt beweging. Ook letterlijk. We hanteren in onze trainingen de ‘wet van de twee voeten’: als je niks te leren of bij te dragen hebt aan een gesprek, gebruik dan je voeten om ergens heen te gaan waar je dat wél hebt. Desnoods tijdens een gesprek. Blijf niet hangen waar je niets te halen of te bieden hebt.’

‘Wij zelf zijn begeleider van het proces, gastheer, en docent. Niet zozeer op de inhoud, maar op het proces. We stellen richtinggevende vragen, maar de onderwerpen worden altijd door de groep zelf aangedragen’.

‘Iedereen heeft een beeld bij onderwijs, want iedereen is zelf ooit naar school gegaan en heeft daar ervaringen opgedaan. Onderwijs heeft ons daardoor geconditioneerd. Onze aannames en overtuigingen zijn hardnekkig. Onze training is geslaagd als deelnemers na afloop zeggen dat hun horizon over wat leren en onderwijs is een beetje is verbreed.’

‘Dopersduin vormt een ideale achtergrond voor onze trainingen. De prachtige natuur, de hele omgeving. Het is laagdrempelig, vriendelijk, iedereen is van goede wil. Onze favoriete ruimte is de kerk. Dat zeggen we dan ook tegen onze deelnemers: ‘we zijn hier in een kerk!’ We zijn hier thuis. Het vertrouwen over en weer. Zoals laatst, dat we de avond van te voren aankomen en op de parkeerplaats al Martijn tegenkomen. Meteen een gesprek, hij moest ook even zijn verhaal kwijt, merkten we. En dat hij dan zegt: ‘Maar goed, jullie hebben vast trek in een biertje’. En dat we dan een moedersleutel krijgen zodat we onszelf verder kunnen redden. Dat’.

MOMENT

Als je heel stil staat, en de bladeren waaien precies in de juiste stand dan ben je er zomaar ineens. In een vloek en een zucht. Voordat je weet waar je precies bent en hoe je er bent gekomen. We weten alleen dat het gebeurt op die open plek op de heuvel. Als de schemering invalt loop je naar de open plek op de heuvel. Waar precies? Dat weet eigenlijk niemand. Het gebeurt gewoon. Als je heel stil staat en de bladeren de juiste richting in waaien. Daar op die plek, tussen dag en nacht, begint dit verhaal.

Op je rug, tussen de bloemen, vindt je jezelf, de held van het verhaal. De zon schijnt, want de zon schijnt altijd. En het voelt aangenaam. Niet te warm, niet te koud. Klein briesje op je gezicht. Prettig, verkwikkend. Alsof het nooit anders was, alsof het nooit anders zal gaan zijn. Je ligt, je kijkt en luistert naar de geluiden. Het ruist en broeit. Je hoort van alles, maar je ligt en kijkt naar blauwe luchten, witte wolken, paarse bloemen, gele stralen.

Hej, psst, tof verhaal, maar wat een zweverig geouwehoer over zon en briesjes. Waarom zou ik in vredesnaam helemaal naar die heuvel moeten om deze wereld te ervaren?

Jij, de held, voelt het gras onder je voeten kietelen. Net genoeg voor een glimlach. Je ogen stralen, net als de zon. Alleen maar fijne gedachten, over alle heldendaden die je gedaan hebt. Je hebt mannen aangesproken toen ze naar een vrouw op straat floten. Je hebt een poesje gered uit een dichte auto

toen het buiten 36 graden was. Je hebt een praatje gemaakt met een dakloze, terwijl je een fietsendief wegjoeg. Alleen maar fijne gedachten. Je hielp een oud vrouwtje oversteken tijdens de drukke avondspits. De zon streelt je gezicht terwijl je plukt aan de paarse bloemen om je heen.

Gast, even serieus, wat is dit voor draak van een cliché. Heldendaden. Met een capeje enzo? Pffff. Mij ben je kwijt. Ik ga wel spelletjes doen in de eetzaal.

De afwas gedaan, m'n tanden gepoetst, hard gewerkt, gedag gezegd tegen de buurman toen hij zijn auto stond te wassen. Zo ben je, als held. Dat doen helden.

Ja dag, het is niet alleen een cliché, dit zijn niet eens meer heldendaden. Dit doet iedereen. Boeh. Fakenews. Doei.

Daar sta je dan. Ineens. Geen bloemen meer, geen briesje. Het is donker geworden. Koud ook. De wind steekt op. Zand, naalden, bladeren in je gezicht, autolichten in de verte. Het leven gaat door. Waar je bent? Op dezelfde plek als net. Ergens op de heuvel. Blijkbaar woeien de bladeren net goed. Blijkbaar was het net laat genoeg en nog net niet te vroeg. Blijkbaar was het nodig en stond je precies goed. Even

was je weg, weg van deze wereld. Even was je held en was je de held in een verhaal. Net als elke held. Net als elk verhaal.

Maar zonder grappen, wat is dat met dat tandenpoetsen dan? Dat iedereen een held is, prima, maar tandenpoetsen is geen heldendaad, sowieso niet.

Voorovergebogen onderneem je de weg naar beneden. Je neemt stap voor stap meer afstand van dat moment – die plek – waar je even held mocht zijn. Om terug te komen. Je gaat altijd weg om terug te komen. Om terug te komen in dat moment van absolute schoonheid. Dat je even mag dromen over de gewone dingen die je

toch allemaal maar gewoon kunt en doet. Meer heeft een mens niet nodig. Niets meer dan plukken aan wat paarse bloemen. Waar het is? Op een open plek op een heuvel. En misschien wel dichterbij dan je denkt.

VRUCHTENHAGEL

Een witte boterham met roomboter en vruchtenhagel. Je even weer kind voelen. Een gebakje bij het ontbijt. Dat kan alleen op Dopersduin.

EEN GODDELIJKE HELD

In 1 Timotheüs 4:8 staat dat de oefening van het lichaam van weinig nut is (NBC), enig nut heeft (NBV) of best nuttig is (BGT).

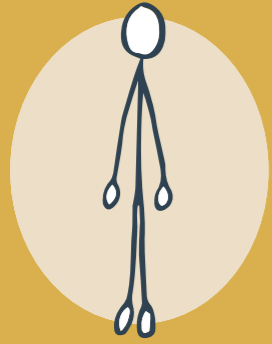
Ik vind yoga best nuttig.

Tegenwoordig halen wij onze volle visnetten niet meer met de hand naar binnen, hooien we niet meer met de vork en lopen wij niet van Enkhuizen naar Hoorn als het daar Lappendag is. Maar we hebben beweging wel nodig om spierkracht op te bouwen en om ons goed te voelen.

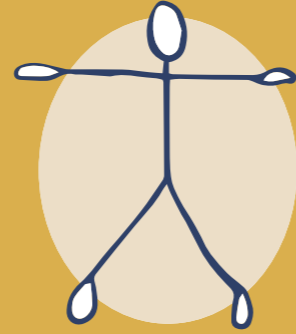
Neem nou deze oefening; **Virabhadra 2**, de houding van de goddelijke held. De oefening versterkt benen en armen, maakt de schouders soepeler. De spieren van de rug worden versterkt en raken flink doorbloedt, de borst wordt goed geopend waardoor de longen meer zuurstof kunnen opnemen. Vermoeidheid en stijfheid verdwijnen. De oefening vraagt en geeft energie zeggen de boeken, en als je volhoudt en doorzet voel je je krachtig en gezond. Wie wil dat nu niet?

Net als met iedere andere sport doe je yoga niet met een volle maag en je draagt niet-knellende kleding zodat je goed kunt bewegen. Doe de oefening liefst op blote voeten of met soepele gymschoentjes aan als je op blote voeten niet voldoende grip hebt.

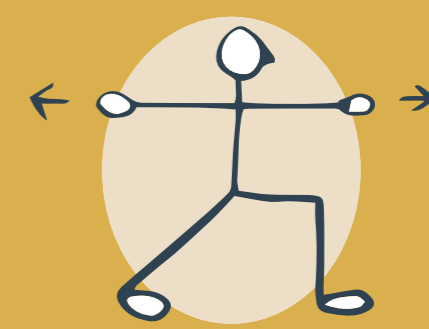
1. Ga rechtop staan, de benen tegen elkaar, de armen los langs het lichaam; haal een paar keer diep adem en ontspan je bij iedere uitademing steeds meer

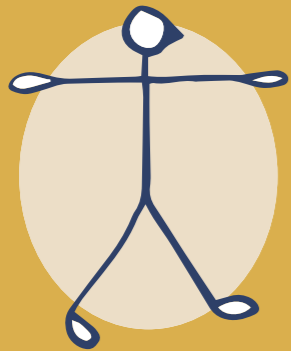
2. Zet dan de benen een meter of iets meer uit elkaar en hef de armen zijwaarts omhoog tot schouderhoogte; adem goed door; let erop dat je de schouders laag houdt en dat je zitbotjes naar de vloer wijzen

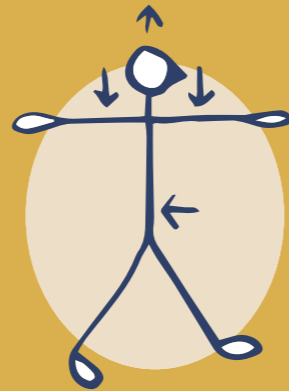
5. Buig op een uitademing het rechterbeen tot de knie boven de enkel staat; maak de afstand tussen de benen iets groter als de knie voorbij de enkel komt; let op dat je niet naar voren helt, de rug blijft recht

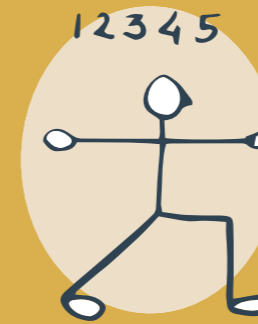
6. Streck nu de beide armen naar links en rechts uit; dit is een hele actieve beweging, alsof je de muren van de ruimte waarin je bent aan weerszijde wilt aanraken; je blik is fier en onverschrokken over je rechterhand de wereld in

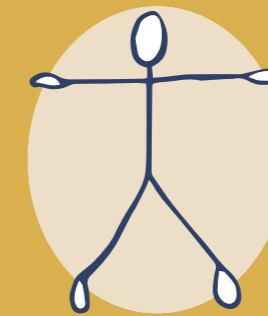
3. Op een uitademing draai je je hoofd naar rechts; je romp draait mee. Je draait je rechervoet 90 graden zodat je tenen naar rechts wijzen, je draait je linker hiel iets naar links zodat de tenen schuin naar voren wijzen

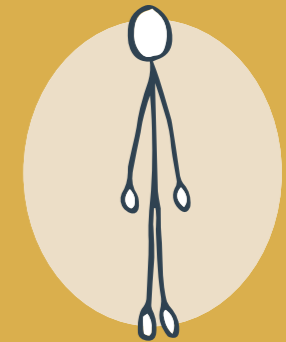
4. Je maakt jezelf lang van binnenuit, de rug is recht, de schouders nog steeds laag, de buik zacht ingetrokken; het lichaam is actief, maar niet gespannen. Het is niet zo'n militaire borst-vooruit-schouders-naar-achteren houding

7. Blijf zo staan tot het niet meer gaat, maar in ieder geval 3 tot 5 langzame en diepe ademhalingen; je bent een held en je kán het!

8. Kom weer in de spreidstand en herhaal de hele oefening naar links

9. Kom terug in de beginhouding; benen naast elkaar, armen los langs het lichaam en rust uit

GEEN SPELT TUSSEN TE KRIJGEN

Een kookrubrick, waarin onze koks ons op de hoogte houden van de nieuwste trends in de keuken van Dopersduin.

Een supermakkelijk go-to-gerecht bedacht door Jamie Oliver, uitgevoerd door Tori voor kleine en grote gezelschappen.

BEREIDINGSTIJD

45 minuten

RIGATONI MET TOMATEN EN AUBERGINE

INGREDIËNTEN

- 1 stevige aubergine, in blokjes gesneden
- 2 tenen knoflook, in plakjes gesneden
- 1 ui, fijngesnipperd
- 2 blikken van 400 gram gepelde tomaten
- 1 eetlepel balsamicoazijn
- 4 eetlepels slagroom of koksroom
- 220 gr mozzarella
- Een flinke hand basilicum, steeltjes (fijngehakt) en blaadjes
- optioneel: 1 vers of gedroogde chilipeper, fijngehakt
- Olijfolie
- Zout en peper
- Parmezaanse kaas
- 450 gr pasta

BEREIDING

Zet een grote pan op het vuur en verhit daarin 4 tot 5 eetlepels olijfolie. Zodra de olijfolie heet is voeg je de aubergine toe. Meng de blokjes meteen goed met de olijfolie, zodat ze rondom een laagje olie krijgen en zich niet aan één kant volzuigen. Bak ze ongeveer 7-8 minuten op matig vuur tot dat ze zacht geworden zijn en voeg vervolgens de knoflook en ui toe. Wanneer die een kleurtje hebben kunnen de bliktomaten en de balsamicoazijn erbij en, als je een beetje pit er bij wil, de

chilipeper. Voeg als laatste de basilicumsteeltjes toe en laat de saus minstens 15 minuten zachtjes pruttelen. Hoe langer, hoe beter want hierdoor wordt de aubergine heerlijk zacht. Het valt eigenlijk uit elkaar. Roer dan de slagroom of koksroom erdoor.

Kook ondertussen de pasta. Doe de pasta na het afgieten terug in de pan en voeg een beetje olijfolie en kookwater toe, zodat de pasta als het ware 'aangemaakt' wordt met water en olie.

Roer de pasta vervolgens door het aubergine-tomatenmengsel, dat ondertussen tot een zachte pulp gekookt is. Breng alles op smaak met peper en zout. Voeg als laatste de basilicumblaadjes en de geschreurde mozzarella toe en schep dit zachtjes door de pasta. Nu moet je snel serveren want de mozzarella wordt draderig. Serveer met wat extra basilicumblaadjes en geraspte parmezaanse kaas.

TIP 1
vervang 1 blik tomaten door verse tomaten

TIP 2
voeg extra groente toe; paprika, champignons, of fijn gehakte wortels. Bulk it up and feed a crowd!

NUMMER 3 UIT DE IONABUNDEL

*Ik ga slapen, ik ben moe
'k sluit mijn beide oogjes toe
Here houd ook deze nacht
over mij getrouw de wacht*

Zo'n heerlijk vertrouwd liedje voor het slapengaan. Vroeger gezongen door mijn ouders, nu zing ik het voor mijn dochters. Het houdt het donker een beetje op afstand, het bemoedigt om de nacht in te gaan, je

over te geven aan de slaap. Ga maar lekker slapen, het komt goed. Net zo'n geruststellend slaapliedje is nummer 3 uit de Ionabundel:

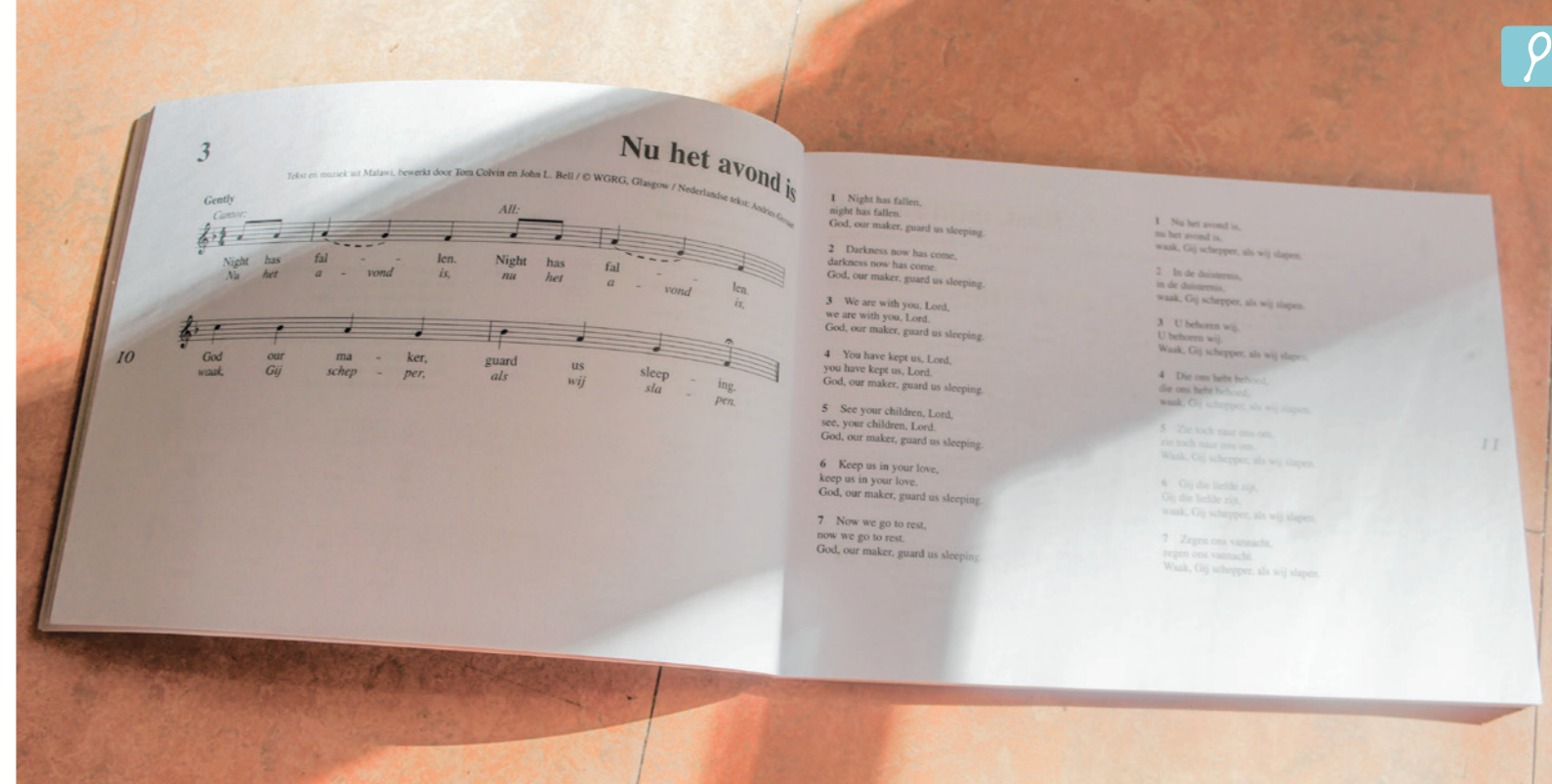
*Nu het avond is, waak, Gij
schepper, als wij slapen.*

Die eerste regel gezongen door Anne Durksz, de avond valt, de nacht komt. Dan met z'n allen. Het is al donker,

maar niet zolang wij hier bijeen zijn om te bidden en te zingen.

*In de duisternis, waak, Gij
schepper, als wij slapen.*

Met dit lied houden we het duister op afstand. Straks als we over het donkere pad naar onze slaapkamer lopen zingt het nog na in ons hoofd.

*U behoren wij, waak, Gij
schepper, als wij slapen.*

We horen erbij, bij God en bij elkaar. Wij zijn hier een week samen als gemeenschap, we horen bij elkaar. Bij elkaar en bij dit huis.

*Die ons hebt behoed, waak,
Gij schepper, als wij slapen.*

Wat een dag, wat een mogelijkheden, wat een ideeën, wat een kansen. Maar nu even niet. We zijn

de dag doorgekomen, we hebben meegemaakt.

*Zie toch naar ons om, waak,
Gij schepper, als wij slapen.*

Help ons de nacht door te komen, als we slapen, als we de slaap niet kunnen vatten, nog wat lezen, muziekje luisteren, nog een keer omdraaien, deken rechtekken, gedachten en dromen. Waak, Gij schepper.

*Gij die liefde zijt, waak, Gij
schepper, als wij slapen.*

Een kus voor het slapengaan, een hand op je schouder, een welterusten.

*Zegen ons vannacht, waak,
Gij schepper, als wij slapen.*

We weten ons geborgen, in dit huis, bij elkaar, bij God. Wat een zegen, deze dag, deze mensen, deze avond, dit huis, de zee en de duinen. Wat een zegen.

DRIELUIK OVERWINTEREN OP DOPERSDUIN

DEEL 2 Henk Swart en Anneke Haverkamp

Ik heb Henk en Anneke een mail gestuurd met de vraag of ik hen mag interviewen voor de Schoorlse Berichten. Er gaat wat tijd overheen en net als ik de hoop bijna heb opgegeven krijg ik een mail terug: ‘Sorry voor het late bericht, maar in de zomermaanden zijn we nauwelijks bereikbaar wegens eindeloze vakanties’. Gelukkig zijn ze net terug uit Duitsland en mag ik ze interviewen voor dit winternummer. “Dat klinkt koud”, antwoordt Henk als ik op een warme nazomeravond bel voor het interview.

VEEL GEZONDER DAN THUIS

Henk en Anneke komen al jaren met Kerst naar Dopersduin. “Ik weet niet precies hoelang, maar het was nog in de tijd van Antoinette”, zegt Henk. “Ik kwam toen als vrijwilliger in de kerstweek, ik heb nog wel gekookt met Meiny Eisinga. Nu kom ik nog als vrijwilliger in de klussenweek, maar met Kerst zijn we gast. Kerst in Schoorl is volgens Henk veel fijner dan thuis blijven. “In Schoorl wandelen Anneke en ik de hele dag, na het ontbijt vertrekken we en we komen pas in de namiddag weer terug. Thuis zouden we waarschijnlijk lang uitslapen en te veel eten met Kerst, dus dit is veel gezonder.” Anneke vertelt dat ze de wandelingen heerlijk vindt. “Henk weet de weg en dan lopen we prachtige routes.” Hij heeft de routes ook uitgeschreven zodat andere gasten met een

routebeschrijving de duinen in kunnen. “We nemen boterhammen mee, een thermoskan heet water en oploskoffie en dan zijn we de hele dag buiten”, aldus Anneke. Tijdens hun wandelingen speuren Henk en Anneke naar het eerste bloeiende speenkruid in Nederland. “Als we het vinden, soms lukt dat, bellen we dat door aan het programma Vroege Vogels”, zegt Henk. Anneke vult aan dat ze ook ieder jaar naar Petten wandelen, “daar is een museum over de Hondsbossche Zeewering, dat vinden we leuk om te bekijken. We wandelen dan langs de kust terug.”

VOORPRET

Voor Henk en Anneke begint het plezier van de kerstvakantie in Schoorl thuis al. Het “gesodemieter” met het optuigen en aftuigen van de kerstboom slaat Henk graag over. Hij is blij dat hij

Er komen heel verschillende types

geen inkopen hoeft te doen in overvolle supermarkten en dat hij niet hoeft te koken voor familie die over de vloer komt. “In Schoorl is het lekker rustig en kan ik gaan en staan waar ik wil.” Thuis maakt Henk ook steevast een cryptogram, “die mogen de liefhebbers in Schoorl dan oplossen”. Ook voor Anneke begint de pret al voor het vertrek naar Dopersduin. “Van te voren heb ik altijd contact met een aantal bekenden die we ieder jaar in Schoorl ontmoeten. Dan bellen we elkaar op en checken we even of iedereen de kerstdagen in het broederschapshuis alweer geboekt heeft.”

GEZELLIGE AVONDEN

Anneke doet ’s avonds graag een spelletje Rummikub “met de dames in de eetzaal”. “We kletsen en spelen een spelletje, dat is heel gezellig.” Henk vindt het interessant om allerlei verschillende mensen te ontmoeten in Dopersduin, “er komen heel verschillende types”. Hij schuift graag aan bij het maken van de legpuzzel die traditiegetrouw op een grote tafel in de serre in elkaar wordt gepuzzeld. “We zitten soms met z’n zessen rond die tafel, dan schiet het tenminste lekker op.”

IN DE KERK

In de dienst op eerste kerstdag begeleidt Henk de liederen op de piano. “Als ik van te voren weet welke liederen we gaan zingen dan kan ik ook nog even oefenen.” Anneke gaat altijd mee naar de dienst en ze gaat ook graag naar de kerstavondviering. “Ik ben niet zo gelovig, of God bestaat weet ik niet, maar de verhalen van Jezus spreken me altijd wel erg aan.” Anneke vindt het fijn om met elkaar in Dopersduin stil te staan bij de verhalen en de betekenis van Kerst.

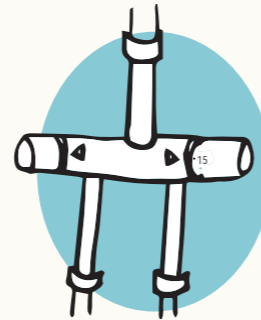
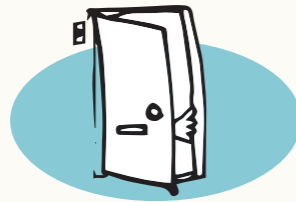

NIEUWJAARSDUIK INSTRUCTIE

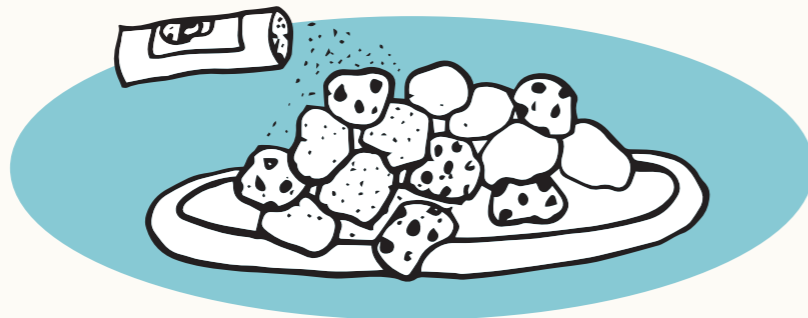
Daar sta je dan aan de waterrand. Klaar om je trui, jas en broek uit te trekken. Je vraagt je af waarom het ook alweer een goed idee leek om op 1 januari te gaan zwemmen in zee. Midden in de winter. De nieuwjaarsduik. Jij, en alle andere lichtgestoorde of laten we zeggen, *bijzondere* mensen die deze traditie in stand houden. Klappertandend en wel.

Gelukkig zijn er handige voorbereidingen die deze mooie traditie een stuk aangener maken. Je kunt er ver van te voren mee beginnen:

1. Ga wat vaker de deur uit en blijf niet de hele dag op de verwarming hangen. Dit geeft je lichaam alvast de kans om aan de kou te wennen.
2. Neem de dagen voor de duik een koudere douche dan je normaal zou doen.

3. Schep met de kerstmaaltijden net even wat extra op. Neem een extra oliebol (of twee, wat let je) op oudejaarsavond, met lekker extra veel suiker! Schaam je niet, je hebt het nodig! Dat extra laagje vet zul je waarderen als je straks in het ijskoude water van de Noordzee ligt! (je kunt je natuurlijk ook insmeren met een laag vaseline)

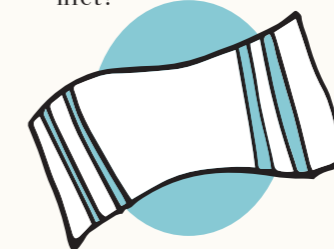
4. Trek makkelijke maar warme kleren aan! Ook sokken en schoenen die je liefst zo makkelijk mogelijk weer aan kunt trekken.

5. Zorg dat je muts en handschoenen en sjaal bij je hebt.

6. Vergeet je handdoek niet!

7. Ga niet met de auto naar het strand, maar wandel mee op de heenweg. Zo zorg je dat je een warming-up hebt gedaan voor je het water in gaat.

Dan is het moment daar...
uitkleden en zwemmen
maar!

Begin niet te vroeg met
uitkleden, maar zorg dat
je ook niet de laatste bent
zodat anderen op je moeten
wachten. Houd je voeten zo
lang mogelijk warm.
Als het startschot wordt
gegeven ren je samen met
je van tevoren afgesproken
buddy het water in. Ga kopje
onder als je het aandurft,
hou er dan wel rekening mee
dat je haar en oren flink koud
gaan worden. Probeer als
je uit het water komt op je
ademhaling te letten: Haal
door je neus in een rustig
tempo adem, de koude lucht
wordt meer opgewarmd via
de neus.

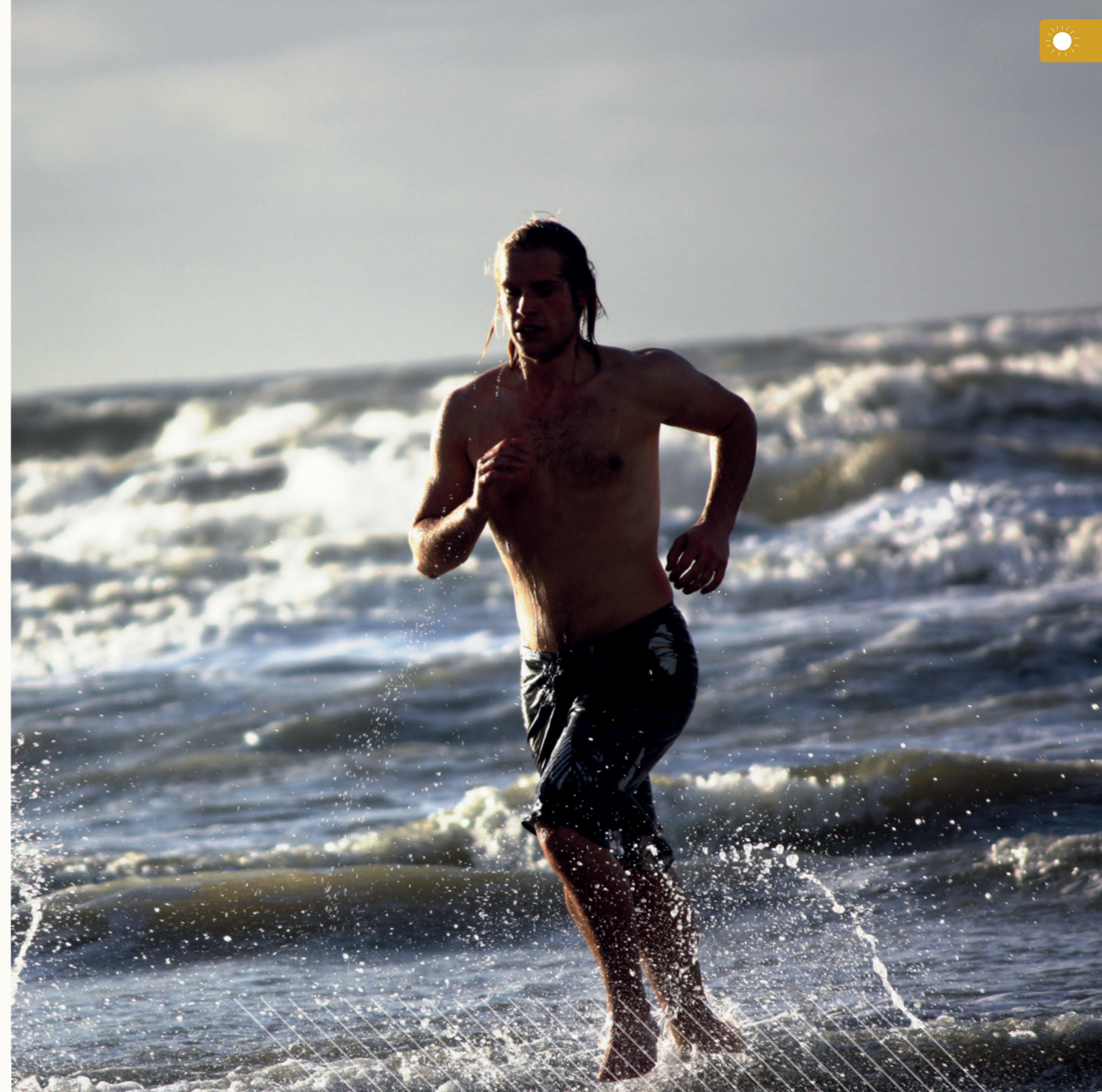
Kletsnat en een stuk kouder
kom je met je buddy het
water uit. Droog je snel af
en trek je nog droge warme
kleding weer aan. Probeer
je voeten zo snel mogelijk
warm en droog te krijgen
want op het koude natte
strand verlies je veel warmte.
Vergeet niet je zelfgehaakte
muts en sjaal om te doen.

Laat je terugrijden. Als je
eenmaal weer lekker warm
en veilig thuis bent, in het
huis, warm jezelf dan eerst
even aan alle aanbidding
en ontzag van degenen die
op het strand bleven staan
kijken terwijl jij je waagstuk
ondernam. Niets warmt zo
lekker door als aandacht en
bewondering.

En warme chocolademelk
of glühwein natuurlijk! Sluit
dan tenslotte deze exercitie
in heldendom af met een
lekkere warme douche. Je
hebt het verdiend! (NB:
mocht je liever direct willen
douchen, begin dan met
koud water en draai de
douche langzaam
steeds warmer).

Ik verwacht
een recordaantal
zwemmers in
2019!

SIMPEL te maken

& SNEL als de tijd dringt.

WAT HEB JE NODIG

- 2 dubbele pagina's uit een (bijbel- of lied)boek
- prittstift, lijm of plakband
- grote kraal of (schuim) balletje
- garen, koord of striklint

WAT GA JE DOEN

- vouw beide pagina's in de breedte als een waaier
- bind beide gevouwen waaiers op een derde met garen, koord of striklint aan elkaar
- trek een dubbele lengte garen, koord of striklint in het midden onder de binding door
- rijg de kraal of het balletje over beide uiteinden van het overgebleven garen,

koord of striklint en knoop op gewenste lengte af.

- buig een derde van beide waaiers als 'armen' om
- lijm of plak de onderzijde van de armen aan de rok
- lijm of plak de binnenzijde van 'de rok' aan elkaar
- en verder... knip, teken, verf, plak en strik er op los om het af te maken ;)

• SCHATTIG in de kerstboom maar ook STIJLVOL gedekt aan

tafel:

gevouwen van 2 (halve) servetten, slechts afgebonden met een krullintje en een snoeptomaatje of een kersenbonbon ten top.

EEN (BUITENSCHOOLSE) VRIJWILLIGER

Elly Sullivan

Van kinds af aan zijn de Schoolse duinen een geliefde plek voor de in Amsterdam geboren en getogen Elly, die de zomervakanties met ouders en broers doorbracht in een vakantiehuisje in Aagtdorp. Pas vele jaren later komt ze in 2002 bij toeval op Dopersduin terecht. Een prachtige winterwandeling met de familie eindigt met snert en roggebrood in het Broederschapshuis, waar haar moeder haar wijst op een foldertje voor vrijwilligers: “Oh kijk El, écht iets voor jou!...”

Na een vrijwilligersweekend en een eerste zomerweek, is ze verkocht en sluit ‘vriendschappen voor het leven’.

Elly Sullivan is een bekend gezicht tijdens de Kerstweek maar vooral bekend als de coördinerende kracht tijdens de klussenweken. Als een natuurlijk leider heeft zij een talent om een klus bij de juiste persoon onder te brengen en spreekt met liefde over ‘mensen die hun grenzen verleggen, groeien en bloeien en met bewonderenswaardige inzet alles en meer doen dan wat er van ze wordt gevraagd’.

Een bijzondere vrouw, niet dat ze dat zelf vindt want daar is ze te bescheiden voor. In haar jonge jaren heeft ze de opleiding Maatschappelijk Cultureel Werk afgebroken omdat ze zichzelf ‘te arrogant’ vond om te denken dat ze op jonge leeftijd, zonder enige levenservaring, mensen zou kunnen helpen. “Ik dacht ik ga eerst maar eens even de wereld in om levenservaring

op te doen: knel komen te zitten en je eruit worstelen, vallen en weer opstaan, je staande moeten houden in vreemde culturen en ook daar je menselijkheid handen en voeten geven...” Zo heeft ze over de hele wereld gezworven en overal gewerkt, wat er maar voorhanden was, al dan niet betaald en met plezier. “Stond ik ramen te lappen op een cruiseschip op de Rijnvaart terwijl de Loreley* achter me voorbij gleed en dacht hoe belachelijk dat ik hier ook nog voor betaald word...”

Ik ga eerst maar eens even de wereld in

Het gesprek met Elly gaat niet over taken en werk maar over levenslessen en drijfveren. Het leven heeft haar allerlei richtingen opgeduwd en veel geleerd, vooral nederigheid ‘als het leven je om de oren mept’. “We zijn maar een speelbal van het lot waartegen je je het best kunt wapenen met menselijkheid en liefdevolle vriendelijkheid want dat werkt. Doe maar gewoon wat op je pad komt en kijk om je heen waar valt te helpen want er is genoeg te doen, waar je ook bent. En denk nou niet dat je weet waar je naartoe wordt geleid want je kunt wel allerlei plannen maken maar ondertussen neemt het leven je op sleeptouw en opeens sta je voor een totaal nieuwe situatie...” Elly is gezegend met een optimistische natuur. Ook al ziet het leven er objectief soms somber uit, ze ziet altijd wel een lichtpuntje. Ze is een beetje ‘door het

leven heen gewalst’, zoals zij dat noemt, heeft de durf om zich over te geven aan de ‘flow’, om het populair te zeggen. “Dat moet je leren hoor en durven, om te zeggen ‘hier ben ik weer, Uw wil geschiede, laat me maar zien wat ik moet doen vandaag, waar ben ik nodig’. Dan komt het allemaal goed en word je gedragen door een andere dan een wereldse macht...”

‘Vrijwilligen’ is voor Elly vanzelfsprekend, altijd al en meegekregen van haar ouders. Sinds jaar en dag is ze actief bij de Wereldwinkel in Hoorn en daarnaast probeert ze er te zijn voor mensen in haar omgeving, zo automatisch dat ze dat niet ziet als vrijwilligerswerk. “Hulpvaardigheid, dienstbaarheid, er zijn voor anderen, samenwerken, dat zie je ook terug bij jonge vrijwilligers op Dopersduin. Ik vind het een voorrecht om

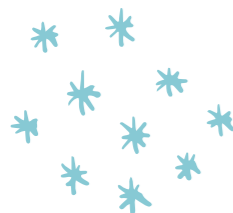
daar te mogen zijn, nooit gedacht ik moet daar aan het werk, maar Oh geweldig ik mag daar weer zijn in die enorme zee van liefde, respect, vriendelijkheid en inspiratie en dan ga ik weer helemaal vervuld naar huis. Schoorl heeft ons mede gemaakt tot wie we zijn en is voor iedereen wel een thuis, dat is uniek hoor!...”

(*hoge rots langs de Rijn bij de Duitse stad Sankt)

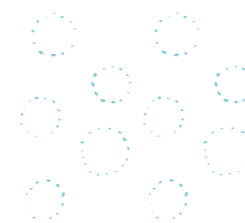
GEEN ZIN IN HET OCHTENDGEBED

Dag dag,
Ben je vandaag trager dan gister?
Ga je vandaag langzamer?
Voor ik het weet struikel ik over de middag
en bots ik tegen de nacht
Maar ga ook niet te sloom
Dat de ochtend zich rekt
En mijn daglust vertrekt
nog voor het middaguur verstrijkt

Dag Mens
Vandaag ga ik zo snel als jij wenst
Afhankelijk van je plan
En hoe die door de tijd is begrensd
Verlangens en zorgen
Kunnen mij rekken en vertragen
Vreugde en inspiratie
Doen mijn grenzen vervagen
Spanning en stress
En ik zal je in een hoekje jagen
Ik kan je bedreigen
in je nek hijgen
Maar ergens daartussen
Als onbezorgde mussen
Tussen gister en morgen
Leef mij bewust
in een onbewaakt ogenblik
Lopen jij en ik synchroon

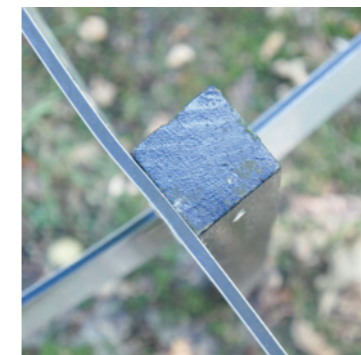
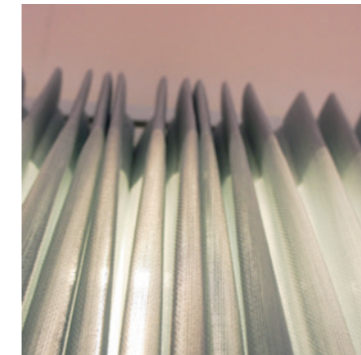
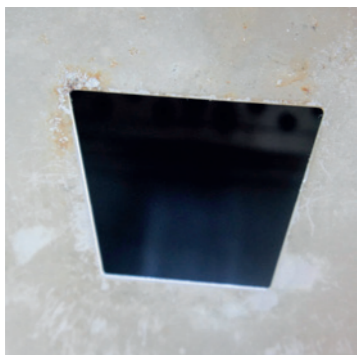
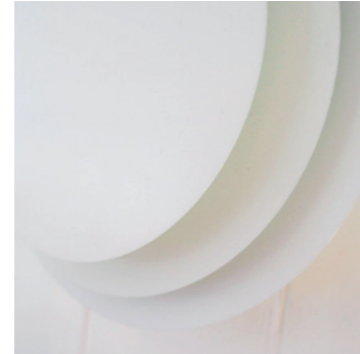
Ja Daaag!
Alsof ik mag kiezen
Hoe jij aan mij verschijnt
Alsof ik bepaal
Hoe mijn dagen gekleurd zijn
Voor ik het weet zit ik vast
In gister en morgen
Of gebeurt er iets of niets

Lief mens,
Gister en morgen
Zijn mijn andere collega's
Mijn naam is vandaag
Gister kan grommen en glimmen
Morgen kan malen en mooi zijn
Vandaag is nu
Daarmee ben ik de enige die echt bestaat
En je nooit verlaat
Leef deze dag
Als ooit de eerste
Wat er ook was en komt
Dit is wat is
Ontdek wat dat is
En laat dat zijn
Met vreugde en pijn
Misschien kan er dan opeens,
In een glimp
Een vleugje eeuwigheid zijn

FOTOSPEURTOCHT

Op welke plek is de foto gemaakt? En wat zie je op de foto?
Kun jij ze alle 16 vinden?

1.	9.
2.	10.
3.	11.
4.	12.
5.	13.
6.	14.
7.	15.
8.	16.

DRIELUIK OVERWINTEREN OP DOPERSDUIN

DEEL 3 Olav en Jacqueline Boelens

Al ruim tien jaar komen Olav en Jacqueline Boelens, samen met hun kinderen Bodil, Tonke en Kilian, met oud en nieuw naar Schoorl. Ze vinden het zo gezellig dat ze ieder jaar terugkomen. “Ik kom als vrijwilliger en Jacqueline als gast en ook de kinderen zijn inmiddels als vrijwilliger werkzaam” vertelt Olav. “Het is in die jaren een vertrouwde groep mensen geworden waarmee we graag oud en nieuw vieren.” Jacqueline vult aan: “We zijn samen als gezin op vakantie, maar toch kan ieder ook z’n eigen gang gaan.”

HOOFD EN HANDEN

Olav vindt het fantastisch om als vrijwilliger op Dopersduin aan de slag te zijn. “Op m’n werk ben ik veel met m’n hoofd bezig, hier werk ik met m’n handen. Heel ontspannen en totaal anders dan mijn dagelijks werk als docent.” Dat de kinderen nu ook vrijwilligerswerk doen in de nieuwjaarsweek vindt Olav erg stimulerend. “Ik vind het mooi om te zien dat zij er net zo van genieten als ik.” Jacqueline is gast en dat bevalt haar prima. “Ik vind het fijn om even niks te hoeven doen, even uit het dagelijks leven, in een sfeer van bezinning oud en nieuw vieren.” Jacqueline is in de buurt van Schoorl opgegroeid, dus ze knoopt er vaak ook wel even een familiebezoekje aan vast.

SAMENZIJN

De vieringen vinden Olav en Jacqueline een prettige manier van bezinning en samenzijn. Olav: “Ik vind het fijn dat de vieringen niet vastomlijnd zijn, er zit afwisseling in. Het geeft iets extra’s aan de week. Niet iedereen gaat er heen en ik ga ook niet altijd, maar je doet toch een beetje mee, het is echt een onderdeel van het huis. Het hoort erbij.” Ook Jacqueline vindt de vieringen aangenaam. “In de kring heb je echt een gevoel van samenzijn en samen iets delen. Dat is heel anders dan achter elkaar in de banken zitten.”

Een gevoel van samen zijn en iets delen

OLIEBOLLEN

Op oudejaarsdag zijn er de hele dag oliebollen, ’s ochtends vroeg wordt het beslag gemaakt en daarna gaat de frituur aan. “De vrijwilligers zijn in ploegen de hele dag aan het bakken” vertelt Olav. “We proberen altijd bij de koffiekar van tien uur de eerste oliebollen klaar te hebben en we bakken door tot een uur of vijf ’s middags. Zelfs mensen uit de buurt, die het huis kennen, komen hier oliebollen halen.” Om twaalf uur ’s nachts wordt er getoast op het nieuwe jaar. Daarna volgen de nieuwjaarswensen, “dat is heel grappig” zegt Olav, “als

100 mensen elkaar het beste voor het nieuwe jaar wensen. Sommige mensen ken ik ondertussen vrij goed. Dat is een mooi moment.”

EEN KICK

Op nieuwjaarsdag volgt steevast de nieuwjaarsduik. “Dat is wel echt een hele leuke traditie” vindt Olav. “Dat mis ik echt als het bijvoorbeeld door harde wind een keer niet door gaat.” Het feest begint al met het ‘gedoe’ om met z’n allen op het strand te komen. Lopend, op de fiets en met auto’s gaat iedereen die dat wil naar Hargen aan Zee. Ook spreken de gasten van de nieuwjaarsweek vaak af met familie op het strand. Zo ontstaat een hele groep ‘duikers’ en toeschouwers. Jacqueline neemt elk jaar een duik. “Heerlijk vind ik dat, echt super! Die kou geeft echt een kick, je hele lichaam tintelt. Even m’n

bestaan op aarde weer goed voelen,” lacht Jacqueline. “En als we terugkomen is er warme chocolademelk” vult Olav aan.

VRIENDEN

Jacqueline vindt het leuk om haar kinderen op Dopersduin omringd te zien door vrienden. “Ze hebben daar een eigen vriendenclub met een heel eigen sfeer. Ik vind het mooi om dat van zo dichtbij mee te maken. Thuis zie je dat niet zo vaak.”

DOE MIJ MAAR EEN AVONDGEBED (om mee te nemen)

Ssshhh....geef je maar over aan de stilte met elkaar
Ssshhh....laat het gezellig kletsen maar even los
Ssshhh....het geeft niet dat er van alles in je opkomt, je hoeft er niets mee te doen

Zoek naar dat wat ons overstijgt. Leg je hoofd maar even neer, alsof je mentaal knielt voor dat wat groter is dan wij kunnen vermoeden.

Steek een kaars aan. Licht, dat staat voor het geheim dat onder ons leven ligt. Licht dat brandt alsof het nooit uit zal gaan. Noem het 'God', hier, nu.

Ssshhh..luister maar even. 'Sanasi on lamppu' – dat is Fins voor 'Jouw woord is een lamp op mijn pad'.

Sanasi on lamppu

Ps119,105: Thy word is a lamp to my feet and a light to my path. Taizé Community

Dm Gm Dm

Voice

Sa - na - si on lamp - pu, va - lo as - ke - leil - la - ni,
Sa - na - si on valo - aske - leil - la - ni.

5 Gm Dm Gm C Dm

Vo.

Sa - na - si on lamp - pu, va - lo as - ke - leil - la - ni.
Sa - na - si on lamp - pu,

Woorden.
Niet veel, want soms zijn er te veel woorden.
Die verplaatsen dan misschien alleen lucht.
Weinig woorden, zoals Logion 6 uit het evangelie naar Thomas:

Zijn leerlingen ondervroegen hem en zeiden tegen hem:
Wil je dat we vasten?
Zullen we bidden?
Geven we aalmoezen?
Van welk voedsel moeten we ons onthouden?

Jezus zei: Vertel geen leugens,
Doe niet wat je haat,
want in het licht van de hemel is alles zichtbaar.
Wat je verbergt zal ontdekt worden,
en wat je toedekt komt tevoorschijn.

Wees stil.
Om na te denken over de tekst.
Of juist niet.

Ssshhh...geeft niet.
Je hoeft niets.
Probeer je onrust er ook maar gewoon te laten zijn.
Wees gewoon maar paar minuten stil, samen alleen.....
Voor je gaat slapen, straks, zing eerst zacht een lied.
Een lied over de avond.
Over God.

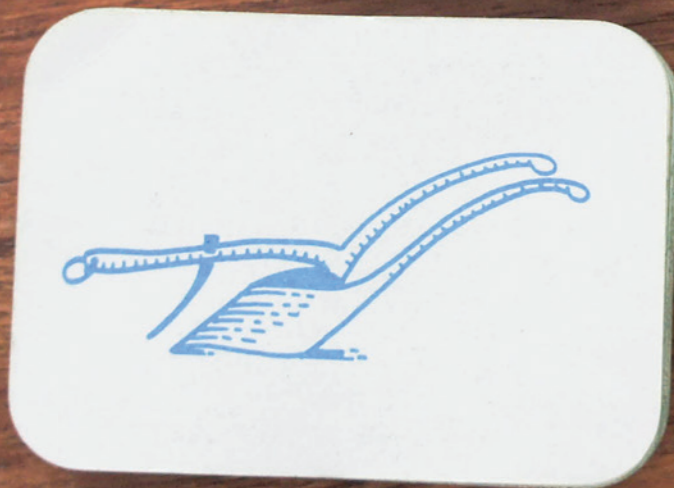
1 De zon daalt in de zee.
De duis-ter - nis valt in.
Ik loof de goe - de God.
Hij geeft mij dag en nacht:
mijn taak bij dag, mijn droom bij nacht.

2. Laat dagen in de nacht,
waar wanhoop heerst en dood,
geloof en hoop op U:
U hebt uw schepping lief,
U hebt uw schepping innig lief.

3. Kom, nacht, en troost ons zacht.
Kom, God, genees ons hart.
Kom, leg uw hand op ons
en heel zo elke wond.
Heel, Vader, ook de diepste wond.

En spreek dan zachtjes. Fluister.
Woorden van hoop en vertrouwen en zegen:
Vrede voor dit huis, voor ons huis
wanneer de nacht zal komen
dat wij de warmte delen
en God het licht behoedt

DUTCH BLITZ

Op een verloren namiddag, vlak voor het vrijwilligersoverleg of gewoon de hele avond: Dutch Blitz. Een snel spel voor jong en oud.

SSVS

Word Vriend van Dopersduin

want 'Vrienden' hebben hart voor de zaak en maken zich hard voor het wel en wee van Dopersduin. Zij dragen financieel bij aan 'de krenten in de pap', aan voorzieningen die uit eigen middelen van het huis niet mogelijk zijn. Neem bijvoorbeeld de fantastische gordijnen in de kerk (zoek ze in dit nummer). Daarnaast kunnen de 'Vrienden' bijdragen aan de interactie tussen gasten, directie en bestuur, en Dopersduin ondersteunen en versterken in waar het voor gaat en staat.

Aanmelding

- per e-mail: vrienden@dopersduin.nl
- per post: secr. Eddy v.d. End, p/a Zorgras 76, 3648 HW te Wilnis, o.v.v. naam en adres.
- maak jaarlijks een bedrag vanaf € 15,- over op IBAN NL14INGB0005079173, t.n.v. Stichting Steunfonds Vrienden van Schoorl te Wilnis, o.v.v. donatie 2018
- ontvang 2x per jaar de Schoorlse Berichten

Voor meer informatie of het downloaden van een machtigingsformulier zie www.dopersduin.nl (optie vrienden)

Dopersduin

Schoorlse Berichten is een gezamenlijke uitgave van de SSVS en het doopsgezind broederschapshuis Dopersduin, een inspirerende omgeving voor vakanties, groepen, vergaderingen, schoolreisjes en B&B.

Dopersduin

Oorsprongweg 3
1871 HA Schoorl
072- 509 1274
www.dopersduin.nl
info@dopersduin.nl

Colofon

Oplage 500
Verschijning 2x per jaar

Met medewerking van

Agnès Schlüter (blz. 33)
Annelies Mons (blz. 46, 48)
Annegreet van der Wijk (blz. 6, 50)
Bart Wasseveld (blz. 42)
Geertje Damstra (blz. 20,31,38,40,52,54,58)

Gertie Blaauwendraad (blz. 23)
Gertjan Huisman (omslagfoto)
Jelien Veenstra (vormgeving)
Jelle Waringa (blz. 56)
Johan Tempelaar (blz. 45)
Kalle Brüsewitz (blz. 28)
Kolja Winkler (enthousiasme)

Marjan Huisman (blz. 17)
Rik Harmsen (blz. 8)
Tjalling Kindt (blz. 12)
Tori Kelly (blz. 36)
Wieteke van der Molen (blz. 3, 5, 7, 10, 19, 24)

**Vraag, vraag, vraag dat het geen einde heeft.
En weet dat bij ieder antwoord het nooit een
gegarandeerd einde is. Vraag dan opnieuw.
En laat je volstromen met al het opgetogen
enthousiasme waar toe je in staat bent, over alles
wat er valt te weten, te ontdekken en te begrijpen.
Voor wie denken wil ligt pas daarin het echte geluk.**

-Ger Groot
Trouw, 1/9/2018

